

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sucu Željki Štrk-Vozila, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja SALVUS d.o.o. u stečaju Rijeka, Ulica Ivana Lenca 7, OIB:62840919325, zastupanog po punomoćniku Frani Dobroviću, odvjetniku u Rijeci, Ivana Grohovca 2/II, protiv tuženika MARKO ŽDRAKIĆ, vl. obrta AUTOPRIJEVOZNIK "MARKO ŽDRAKIĆ", Požega, Golobrdci 1, OIB:52089369607, zastupanog po punomoćniku Željku Damjancu, odvjetniku u Požegi, Sv. Florijana 9, radi isplate iznosa od 300.000,00 kn, nakon glavne i javne rasprave zaključene 14. listopada 2020., u prisutnosti punomoćnika tuženika Željka Damjanca, odvjetnika u Požegi i u odsutnosti punomoćnika tužitelja, dana 27. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-1420/2018 od 28. svibnja 2018. donesenom po javnom bilježniku Mariju Včeliku iz Požege, Primorska 2, u dijelu kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 300.000,00 kn sa zateznom kamatom koja teče od 15. lipnja 2015. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za 5 postotnih poena, kao i u dijelu kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju troškove ovrhe u iznosu od 4.243,50 kn sa zateznom kamatom po istoj stopi koja teče od 28. svibnja 2018. do isplate, te se tužbeni zahtjev tužitelja odbija u cijelosti.
- II. Tužitelj je dužan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 23.512,10 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj kao ovrhovoditelj prijedlogom za ovrhu zahtjeva isplatu iznosa od 300.000,00 kn spp, temeljem računa broj 1/100000055 od 27. svibnja 2015.

Javni bilježnik Mario Včelik iz Požege, donio je rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave posl. br. Ovr-1420/2018 dana 28. svibnja 2018.

Po prigovoru tuženika rješenje o ovrsi stavljeno je izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha, te su ukinute sve provedene radnje, rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu posl. br. Povrv-371/2018-2 od 20. kolovoza 2018. Postupak je nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga. Trgovački sud u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu, se rješenjem poslovni broj Povrv-371/2018-4 od 15. listopada 2018. oglasio se mjesno nenadležnim te je po pravomoćnosti rješenja predmet ustupljen ovom sudu kao stvarno i mjesnom nadležnom.

Tuženik u prigovoru navodi da nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kupoprodaji nekretnina dana 27. svibnja 2015., te da je tužitelj temeljem tog Ugovora ispostavio utuženi račun. Taj račun međutim, da je u cijelosti plaćen Izjavom o prijebodu od 17. lipnja 2015., te je plaćanje proknjiženo u poslovnim knjigama tuženika. Predlaže stoga odbijanje tužbenog zahtjeva.

Na pripremnom ročištu dana 11. prosinca 2018. tužitelj je istakao da osporava vjerodostojnost prijeboda. Taj prijebod da nije proknjižen u poslovnim knjigama tužitelja, a također niti račun koji se navode u izjavi o prijebodu kao obveza tužitelja prema tuženiku.

Na pripremnom ročištu dana 13. veljače 2019. tužitelj je istakao da su tuženik i zastupnik po zakonu tužitelja u sporno vrijeme, tj. prije stečaja, a za vrijeme blokade računa tužitelja iznijeli svu vrijednu imovinu tužitelja, te da su navedeno pokušavali knjigovodstveno zatvoriti spornom izjavom o prijebodu. Tužitelj je još dostavio zapisnik o poreznom nadzoru ističući da je istim utvrđeno da tužiteljeva tražbina nije plaćena. Između parničnih stranaka da se već vodio postupak radi isplate, pa da je i to dokaz da plaćanje nije izvršeno.

Tuženik u podnesku od 13. ožujka 2019. ističe da zapisnikom o poreznom nadzoru nije utvrđeno da sporni račun nije plaćen, već samo da tužitelj nije iskazao utuženi račun u prijavi PDV-a, pa da upravo zato, jer je pokušao utajiti poreznu obvezu, nije evidentirao u konto kartici tuženika spornu izjavu o prijebodu. Naime, tada da bi dospjela obveza plaćanja PDV-a po utuženom računu. Tuženik, da je, međutim, evidentirao u svom knjigovodstvu činjenicu plaćanja. Eventualna blokada računa tužitelja u trenutku davanja izjave o prijebodu da ne utječe na valjanost prijeboda.

Na pripremnom ročištu dana 17. travnja 2019. tužitelj je istakao da tužitelj nikada nije zaprimio robu iz računa koji je tuženik stavio u prijebod, sve da su i postojali uvjeti za prijebod, tada da se radi o pobojnoj pravnoj radnji, jer je pogodovan tuženik na štetu ostalih vjerovnika.

Tuženik u podnesku od 21. studenog 2019. ističe da nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka. Iz nalaza da proizlazi da je tuženik sve račune stavljen u prijebod uredno evidentirao kao izlazne račune u svojim poslovnim knjigama, a također i otpremnice i narudžbenice te ugovor, odnosno sve podloge knjiženja. Vještak da je utvrdio da su računi evidentirani u poslovnim knjigama tužitelja, i to oni koji su izdani u 2014. godini, dok tužitelj ne raspolaže dokumentacijom za 2015. godinu, tj. za vrijeme kada je prijebod trebao biti proknjižen.

Tužitelj je u podnesku od 17. travnja 2020. ističe da nije sporno da je između stranaka prijebod formalno proveden, međutim, tužitelj ustraje kod tvrdnje da isti nema valjanu podlogu u stvarnim poslovnim odnosima stranaka, jer da su fakture koje je tuženik stavio u prijebod fiktivne i izdane bez postojanja stvarnog tijeka roba ili usluga. Sam tuženik da je istakao da je u stanu koji je prodan tuženiku, i za koji stan je tužitelj izdao ovdje utuženi račun, ostao živjeti Zdravko Raguž kao podstanar, a koji da je bio stvarni vlasnik tužitelja. Iz te činjenice da slijedi da su se prethodni zastupnik po zakonu tužitelja i tuženik usuglasili o kreiranju fiktivnih faktura s ciljem izvlačenja nekretnine iz vlasništva tužitelja. Iz zapisnika Porezne uprave o izvršenom nadzoru nad poslovanjem tužitelja da proizlazi da je sva knjigovodstvena dokumentacija samo formalne naravi i nevjerodostojna, te da utuženi račun nije plaćen.

Tuženik u podnesku od 13. svibnja 2020. ističe da tužitelj nije istakao niti dokazao da je osporio račune tuženika stavljen u prijebod, na način da je izjavio reklamaciju, vratio robu ili slično. U odnosu na tvrdnju tužitelja o fiktivnosti utuženog računa kao i tuženikovih računa stavljenih u prijebod, tuženik ističe da ukoliko je utuženi račun

fiktivan, odnosno ukoliko je fiktivan Ugovor o kupoprodaji nekretnine, tada da taj ugovor ne proizvodi učinke između stranaka, pa da je i stoga tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

Na ročištu za glavnu raspravu dana 14. listopada 2020. tuženik je ustrajao kod dosadašnjih navoda, dok tužitelj nije pristupio na ročište.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, te financijsko knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji za financije i računovodstvo Luciji Crljenko Perković.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Nije sporno da su stranke bile u poslovnom odnosu iz Ugovora o kupoprodaji nekretnine – stana oznake S-8, s parkirnim mjestom oznake P6, sa namještajem, opremom i kućanskim aparatima, i to tužitelj kao prodavatelj, a tuženik kao kupac.

Nije sporno da je tuženik kao kupac bio dužan platiti cijenu u ukupnom iznosu od 692.868,75 kn.

Sporno je da li je tuženik navedenu cijenu podmirio u utuženom dijelu od 300.000,00 kn.

S tim u svezi sporno je da li je valjano izvršen prijeboj prema izjavi o prijebou-kompenzaciji od 17. lipnja 2015. (list 13 spisa), te da li postoje tražbine tuženika prema tužitelju stavljene u prijebou.

Sporno je i da li izjava o prijebou predstavlja pobojnu pravnu radnju u smislu odredbi Stečajnog zakona.

Glede valjanosti prijebou, sud je proveo dokaz financijsko knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji za financije i računovodstvo Luciji Crljenko Perković, radi utvrđenja stanja duga tužitelja prema tuženiku, prema računima stavljanjem u prijebou, odnosno radi utvrđenja da li su u poslovnim knjigama stranaka evidentirani ti računi, na temelju koje dokumentacije, a također i radi utvrđenja da li je u knjigovodstvima stranaka proknjižen prijebou temeljem izjave o prijebou od 17. lipnja 2015.

Stalna sudska vještakinja za financije i računovodstvo Lucija Crljenko Perković je u nalazu i mišljenju (list 105-121 spisa) zaključila da je u poslovnim knjigama tužitelja za 2014. godinu utvrđeno da su evidentirani računi stavljeni u prijebou od 17. lipnja 2014. i obveze prema tuženiku i potraživanja od tuženika. Tužitelj, međutim, da nije dostavio dokumentaciju za 2015. godinu tako da vještakinja nije izvršila uvid u isti. U poslovnim knjigama tuženika da su evidentirani svi računi stavljeni u prijebou, tj da su proknjižena i dugovanja i potraživanja prema tužitelju i za poslovnu 2014. godinu i za 2015. godinu. Ta potraživanja da su proknjižena temeljem računa, računa – otpremnica, te ugovora o preuzimanju duga, a taj ugovor vještakinja je priložila svom nalazu i mišljenju. Vještakinja je utvrdila da je prijebou proknjižen u poslovnim knjigama tuženika, a za tužitelja da to nije utvrdila, zbog nedostatka dokumentacije za 2015. godinu kada je prijebou trebao biti proknjižen.

U usmenom izlaganju nalaza i mišljenja na ročištu dana 9. lipnja 2020. vještakinja je pojasnila da je kod tuženika pronašla da su proknjiženi svi računi koji su nabrojani u izjavi o prijebou kao tražbina tuženika prema tužitelju, kao i podlogu tih računa, a to da su otpremnice koje se nalaze i u sudskom spisu s time da ni računi ni otpremnice nisu potpisani. Kod tuženika da je proknjižen prijebou, a knjiženje da je izvršeno 2015. godine. Kod tužitelja da je pronašla proknjižene račune za 2014. godinu i to one koje je navela u tablici u svom nalazu, zaključno sa stavkom Ugovor o preuzimanju duga od 4. studenog 2014. U knjigovodstvu tužitelja da su podloge tih računa također nepotpisane, a dokumentaciju za 2015. godinu tužitelj da nije dostavio. Ugovor o preuzimanju duga da se odnosi na dug kojeg je tužitelj preuzeo od društva Triarius d.o.o., te da ga je tuženik stavio u prijebou. Istakla je da nije provjeravala da li je

tuženik račune iz izjave o prijeloju stavio u obrazac prijave PDV-a, jer joj to nije bio zadatak.

Iz prijava PDV-a za razdoblje od 1. listopada 2014. pa do 30. travnja 2015. (list 163. do 213. spisa) razvidno je da je tuženik uvrstio sve račune koje je stavio u prijeloj spornom izjavom o prijeloju, u obrazac prijave PDV-a, i to pravodobno, tj. u vrijeme kada su ti računi izdani, a radi se o mjesečnim prijavama.

Iz navedene činjenice, kao i činjenice da je tuženik izdao i knjižio u svom knjigovodstvu račune još 2014. i 2015. godine u vrijeme nastanka tih računa, kao i činjenice da je za dio računa, i to onih izdanih u 2014. godini, vještakinja utvrdila i postojanje sukladnih knjiženja u knjigovodstvu tužitelja, koja su izvršena u 2014. godini, dakle sve prije nastanka obveze tuženika prema tužitelju po utuženom, inače nespornom računu broj 1/1/00000055, sud zaključuje da ne stoji tvrdnja tužitelja da je tuženik naknadno konstruirao navedenu dokumentaciju u cilju stvaranja privida podmirenja duga prema tužitelju po utuženom računu.

Ukoliko pak tužitelj smatra da je tuženik ispostavio račune za robu manje vrijednosti od fakturirane ili za neisporučenu robu, tada je trebao dokazati navedeno, kao i postojanje pravodobne reklamacije tih računa, na koje okolnosti nije predložio dokaze. Iz činjenice da su obje strane potpisale izjavu o prijeloju proizlazi, suprotno tvrdnji tužitelja, da prije stečaja između stranaka nije bilo spora o postojanju i opsegu tuženikovih tražbina stavljenih u prijeloj.

Prema odredbi članka 195. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 41/08 i NN 78/15- dalje ZOO) dužnik može prebiti tražbinu s protutražbinom vjerovnika ako obje tražbine glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i iste kakvoće i ako su obje dospjele.

Prema odredbi članka 196. stavak 1. ZOO-a prijeloj ne nastaje čim se ispune pretpostavke za to, nego tek izjavom o prijeloju. Prema odredbi stavka 2. istog članka nakon izjave o prijeloju smatra se da je učinak prijeloja nastao onog trenutka kada su se ispune pretpostavke za to.

U konkretnom slučaju nije sporno da su obje stranke potpisale izjavu o prijeloju od 17. lipnja 2015. (list 13 spisa), što znači da je izjava dana od strane dužnika, te je protivnoj strani – vjerovniku – ta izjava saopćena. To dalje znači da je prijeloj nastao i to u trenutku kada je dospjela novija tražbina stavljena u prijeloj.

Iz zapisnika o poreznom nadzoru Porezne uprave, Područnoj ureda Istra, Hrvatsko primorje, Gorski Kotar i Lika od 16. prosinca 2016. (list 55. do 56 spisa) proizlazi da tužitelj nije iskazao utuženi račun u prijavi PDV-a za obračunsko razdoblje od 1. svibnja do 31. svibnja 2015., a kada je račun trebao biti iskazan jer kupoprodajni ugovor i račun nose datum 27. svibnja 2015., te da u konto kartici kupca - ovdje tuženika, na dan 31. prosinca 2015. navedeni račun nije evidentiran kao plaćen. Navedeno, po ocjeni suda, međutim, ne znači i da prijeloj nije nastao, te da utuženi račun nije podmiren, već samo da tužitelj navedenu činjenicu nije evidentirao u svojim poslovnim knjigama. Kako na valjanost prijeloja ne utječe knjiženje prijeloja u poslovnim knjigama, sud zaključuje da je u konkretnom slučaju nastupio učinak prijeloja. Iz navedenog dalje slijedi da je utuženi račun podmiren u cijelosti, tj. i u spornom iznosu od 300.000,00 kn, a ne samo u dijelu od 392.868,75 kn, koliko i sam tužitelj priznaje i za koji iznos nije niti podnio tužbu.

Glede prigovora poboynosti prijeloja kao pravne radnje stečajnog dužnika, ističe se da je tužitelj je ovlašten pobijati prijeloj kao pravnu radnju stečajnoj dužnika i putem prigovora u parnici, kao što je ovdje slučaj (ovaj prigovor je zapravo suprotstavljen tuženikovom prigovoru plaćanja). Naime, prema odredbi članka 212. st. 11. Stečajnog zakona (NN 71/15 i 104/17, dalje: SZ), pravne radnje dužnika mogu se pobijati i

isticanjem prigovora u parnici bez vremenskoga ograničenja i u tom slučaju, tj. kada se pravna radnja pobija prigovorom, a ne tužbom, trebaju biti ispunjene sveopće i posebne pretpostavke pobijanja. Tužitelj ovdje tvrdi da je izjava o prijeboju dana za vrijeme blokade računa tužitelja, te da je došlo do pogodovanja tuženika kao vjerovnika, jer su na taj način njegovi računi podmireni u cijelosti, dok tražbine ostalih vjerovnika nisu namirene. Tužitelj je, međutim, bio dužan predložiti i dokaze na ove okolnosti, te istaći i dokazati sve opće i posebne pretpostavke pobijanja propisane odredbama članka 198., kao i članka 199. odnosno 200. SZ-a, ovisno da li tužitelj tvrdi da se radi o kongruentnom ili inkongruentnom namirenju, a također je potrebno i odobrenje suda u smislu odredbe članka 212. stavak 1. SZ-a. Sve navedene relevantne činjenice u smislu tih zakonskih odredbi tužitelj nije iznio niti argumentirao.

Stoga sud temeljem pravila o teretu dokazivanja iz odredbe članka 219. i čl. 221.a. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11, NN 25/13, NN 89/14 i NN 70/19) zaključuje da predmetna pravna radnja – izjava o prijeboju, nije pobojna. Slijedi da je prijeboj valjan, pa je utužena tražbina prestala.

Stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan, pa je isti valjalo odbiti i presuditi kao u izreci, pozivom na odredbu članka 451. stavak 3. ZPP-a i članka 58. stavak 2. Ovršnog zakona (NN 112/12, NN 93/14, NN 55/16 i NN 73/17).

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 155. ZPP-a. Tuženiku je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14), dalje OT, i to: sastav prigovora 250 bodova (Tbr.8.1.OT), pristup na pripremno ročište dana 11. prosinca 2018. i 17. travnja 2019. po 125 bodova (Tbr.9.2.OT), pristup na ročište za glavnu raspravu dana 9. lipnja 2020. i 14. listopada 2020. po 250 bodova (Tbr.9.1.OT), sastav podneska od 21. studenog 2019. 250 bodova (Tbr.8.1.OT – očitovanje na nalaz vještaka), sastav podnesaka od 17. prosinca 2018., 12. ožujka 2019. i 12. svibnja 2020. po 50 bodova (Tbr.8.3.OT), ukupno 14.000,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50. OT), PDV 25 % 3.500,00 kn, pristojba na prigovor 2.500,00 kn i trošak vještačenja 3.512,10 kn.

Rijeka, 27. studenog 2020.

Sudac
Željka Štrk - Vozila

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500. t. 2. ZPP-a).

Odluka o sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava (čl. 467. ZPP-a).

U postupku u sporovima male vrijednosti, žalba protiv presude ili rješenja ne odgađa ovrhu (čl. 97. ZID ZPP/19).

Broj zapisa: **1789b-270ec**

Kontrolni broj: **0ed14-22744-5b654**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ŽELJKA ŠTRK-VOZILA, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.